

Νυμφίου Αγνοουμένου

του Κυριάκου Χαραλαμπίδη

Καθημερινά φορούσε τα καλά
 κυριακάτικα της πάδια,
 χρόνους σαράντα τον ακαρτερούσε.
 Κάτω απ' τη λάμπα, π' αναδάκρυζε το φως της,
 έπλεκε ατέλειωτη μια λούρα –μην τελειώσει
 το νήμα της ζωής του–
 ξαγρυπνούσε,
 μην έρθει αυτός μεσάνυχτα και κάτι,
 και της χτυπήσει αργά την πόρτα.
 Κάτι σαν όνειρο πήρε τ' αυτί της,
 κάποια στιγμή το χέρι απ' το σμιλί της
 γλιστράει και τραντάχτηκε η ψυχή της.
 «Χρίστο, γρουσέ μου γιε, μεν έσεις έννοιαν,
 τ' αμμάδικια μου δεν θα ξανακαμμύσουν.
 Που τωροπής μου 'κούστηκεν, αγροίκουν
 το χρώμαν της φωνής σου –
 να 'τουν το ψέμαν, να πλέκετουν,
 να γίνετουν αλήθεια!
 Φιλώ σταυρό: θα κάμνω Παννυχίδαν
 για σένα το πλεχτόν μου. Δε την νύχταν
 που ξαγρυπνά μιτά μου τζαι λαλεί μου
 'Αντεξε, Πηνελόπη μου, τζι αντέχεις”».
 Τέτοια στο γιο η γραία μονολογούσε.
 Και κείνος, που την άκουγε απ' το χώμα,
 κάθε φορά σκιρτούσε. Δε λαλούσε,
 γιατί δεν έπρεπε η μάνα του να ξέρει
 σε ποια πλαγιά η άτροφη ψυχή του
 τα κόκαλά του, αλίμονο, σκεπάζει.
 Στην έξοδο χορός γερόντων ψέλνει:
 «Πιο τυχερή, σ' αυτή την ιστορία,
 η Άγια Τράπεζα της εκκλησίας
 του Τίμιου Σταυρού στην πόλη μας εστάθη –
 ότι με το πλεχτό της εστολίστη».

(Σεπτέμβρης 2015)

Το ποίημα αναφέρεται στη μ. Βασιλική Παπαχριστοδούλου από τον Κοντεμένο, που για σαράντα χρόνια νύχτες αξημέρωτες περίμενε τον αγνοούμενο γιο της Νικόλα, πλέκοντας μια ατέλειωτη τα-ντέλα. Έπλεκε όλη νύκτα. Μετά τον θάνατό της η ταντέλα χρησιμοποιήθηκε, για να καλύπτει, στη μνήμη της μάνας και του γιου, ό,τι ιερότερο υπάρχει στη ζωή μας, την Αγία Τράπεζα της εκκλησίας του Αποστόλου Ανδρέα του Συνοικισμού Στρόβολος 3. Ο Συνοικισμός μας περιμένει καρτερικά άλλους 40 αγνοούμενους.

Ορθοδοξία Καλογήρου